

Overweging (1 juli 2012)

De 2 verhalen van Marcus vandaag en hun verwevenheid zijn moeilijk te begrijpen als we geen oog hebben voor de compositie en de themastelling die Marcus in dit deel van zijn evangelie hanteert.

De verhalen zijn alle gegroepeerd rondom de storm op Zee. Bij Markus is de zee: het beeld voor de dood; de storm: de angst voor de dood en de ondergang.

We laten dat achter ons: Jezus is overgestoken en aan land gekomen, hij heeft de angst gekeerd en bedwongen.

Maar is het ook weg?

De verhalen van hoofdstuk 5 brengen -ook aan land- nieuwe ervaringen naar voren van angst en dood.

Zal ook hier het vertrouwen waartoe Jezus oproept en die de storm doet liggen, werken in deze mensen, en hoe werkt het in ons?

Er zijn denk ik twee elementen die deze verhalen met elkaar verbinden.

Aanraken en opstaan of doen opstaan – zo zou je de kern van wat gebeurt in beide verhalen kunnen samenvatten.

Een tweede verbinding vormen de *twalf jaren*, de leeftijd van het meisje en de duur van de kwaal van de volwassen vrouw.

Beide leven als het ware twalf jaar buiten het echte leven: *het meisje* omdat ze niet de stap kan zetten op weg naar zelfstandigheid, nu ze op de drempel van het volwassen leven staat.

Wat is er dat haar hiertoe blokkeert, dat zij meer dood dan levend binnen de geslotenheid van het synagogehuis moet blijven?

Wordt ze bewust of onbewust klein gehouden, omdat de positie van haar vader als hoofd van de synagoge dat vereist, hoewel hij van haar houdt en om haar geeft?

Voelt zij zich niet in staat om haar eigen weg te gaan in het leven en trekt dat het leven uit haar weg?

12 jaar, het is de cruciale leeftijd voor een joods kind om de weg naar volwassenheid in te slaan.

Jezus als twaalfjarige in de tempel temidden van leraren en wijzen.

Als twaalfjarige wordt je ingewijd als zoon of dochter van de Wet.

En de volwassen *vrouw*, wier lichaam zich al twalf jaar verzet tegen de lichamelijke rijpheid van haar vrouw zijn en het vermogen om moeder te worden.

Dagelijks stroomt bloed weg uit haar, bloed dat op deze manier als onrein wordt ervaren, het bloed dat eigenlijk bestemd is om een nieuwe mens in het leven te roepen.

Er is niets dat dit proces kan stoppen of keren, wat zij ook gedaan heeft.

Zij verkeert in een maatschappelijk isolement, wordt gemeden, haar hoop op een toekomst lijkt ten dode opgeschreven.

Dan verschijnt er iemand ten tonele die hoop doet leven en wanhoop keert, een laatste strohalm om je aan vast te klampen.

Verhalen over hem doen de ronde en te doet wat je anders nooit zou doen misschien.

En zo breken *twee heel verschillende mensen* uit de beklemming die hun isolement met zich meebrengt.

De *godsdiensstige autoriteit* doorbreekt de voornaamheid en het gezag van zijn traditie en buigt zich voor Jezus met zijn wanhopige vraag: geef mijn kind het leven, ik kan het niet.

En de *vrouw*, die zich klein maakt en verstopt en haast de zoom van zijn gewaad aanraakt en een bijna machteloos vertrouwen, het enige wat ze nog heeft.

En het is Jezus zelf die er bijna van schrikt dat er kracht van hem uitgaat tegenover deze vrouw die haar uiterste kwetsbaarheid toont en zich nauwelijks aan hem durft te laten zien.

Maar aangesproken om haar verhaal te doen, merkt ze de levenskracht die opnieuw in haar stroomt.

Jezus zelf is er minstens evenzeer door geraakt en verwonderd, zozeer dat hij in staat is het meisje op te beuren en levenswil en –kracht te geven tegen alle schijn in.

“Geef haar te eten” zegt hij. Zij stond op en liep heen en weer.

Twee normale maar wezenlijke reflexen om te leven, hier ligt misschien de sleutel van het verhaal, was zij gestopt met eten en leven?

Zo laat Jezus de beide vrouwen op staan door aan te raken en aanraking toe te staan, door zelf geraakt te worden.

Het wederzijdse in het contact maakt leven mogelijk.

Dit perspectief kan behulpzaam zijn bij alle vragen die momenteel worden gesteld over de toekomst en betaalbaarheid van ons zorgstelsel. Steeds vaker hoor je verhalen van en over mensen die zelf intensief voor mensen zorgen, waardoor de ontvangers van die zorg maar ook zij zelf als zorgverleners opbloeien.

Misschien is het doodlopende in ons zorgstelsel wel dat we teveel vertrouwen op instellingen, op ingewikkelde behandelingen, op anonieme hulpverlening, en vergeten we de menselijke maat.

Misschien moeten we meer op onze eigen kracht vertrouwen en die gebruiken en van daaruit kijken naar onze zorginstellingen.

Mensen bij de hand nemen en overeind zetten, het blijkt te werken.

Meisje sta op, hoe vaak en tegen wie kunnen we dat zelf ook zeggen?